

Zamyslenia po 4. nedeli po Veľkej noci – 29. apríla 2018

Sobota 5. mája 2018

Piesne: ES č. 697, 575

Text: Zjav 22, 1 – 5

„1Ukázal mi rieku vody života, čistú ako krištál, ktorá vyteká z trónu Božieho a Baránkovho. 2Uprostred námestia a na oboch stranách rieky strom života, ktorý rodí dvanásť razy ovocie, každý mesiac vydáva svoje ovocie a lístie stromu na uzdravenie národov. 3Nič zlorečené viac nebude. Trón Boží a Baránkov bude v ňom a Jeho služobníci Mu budú slúžiť, 4budú Mu hľadiť na tvár a Jeho meno bude na ich čelách. 5Noc už nebude, nebudú potrebovať svetlo sviece, ani svetlo slnka, lebo Pán Boh ich bude osvecovať a kralovať budú na veky vekov.“

Zamyslenie nad Božím slovom:

V 22. kapitole Jánových videní sa opisuje nebeský Jeruzalem ako mesto života. Týmto videním sa schvaľuje všetko, čo k životu smeruje a rázne sa odsudzuje, čo život ničí. Ako veriacim kresťanom sa nám treba snažiť dopracovať sa do nebeského Jeruzalema ešte za časného života. Aj náš cirkevný zbor je miestom práce, miestom, kde na nás čaká mnoho povinností, mnoho rôznych úloh a služieb. Všetci sme volaní k spoločnej práci. Na poli zvestovateľskom, evanjelizačnom, misijnom, na poli kresťanskej služby, k práci medzi deťmi, mladými i starými, nemocnými a inak trpiacimi. Ako by to mohol zvládať jedinec – farár, alebo hŕstka niekoľkých členov presbyterstva? Aj tá najvšednejšia práca kresťana je misijnou prácou pre Božie kráľovstvo. Taká práca je nekonečná. Je doživotná, bez penzie, bez dovolenky, bez prázdnin. Nikdy sa nesmieme domnievať, že sme už urobili dosť. Koľkokrát sa stretávame s nepochopením a ľahostajnosťou, ba dokonca s odmietnutím našej služby. Najdôležitejšou smernicou zborového života je láska. Láska Kristova, ktorá nás zväzuje a upevňuje spoločenstvo zboru a jednak zaväzuje k bratskému a sesterskému milovaniu. Láska tvorí pravé spoločenstvo ľudu Kristovho a je samou podstatou zboru. Bez lásky ani tá práca, ani vytrvalosť, trpezlivosť či znalosť nie je rýdzou a ľahko skĺzne do farizejského záslužníctva. Láska musí byť východiskom a cieľom zborového života. Všetko, čím zbor žije, má byť podložené láskou, láskou naplnené, nesené a posvätené. Inak to je na nič. Nech sa deje čokoľvek, láska vydrží, láska verí, láska má nádej, láska vytrvá. Stojíme pred tvárou svojho Pána. On sa na nás pozerá. Neznejú aj k nám jeho výčitky: Mám však proti tebe, spamätaj sa, kajaj sa, čiň prvotné skutky?! Navráť sa k tomu, ktorý je láska a On sám Duchom Svätým rozohreje naše studené srdcia a naplní ich nevysychajúcim zdrojom svojej lásky. Len

tak budeme živým zborom cirkvi Ježiša Krista. „Kto má uši, nech počuje, čo Duch hovorí cirkevným zborom! Kto zvíťazí, tomu dám jesť zo stromu života, ktorý je v raji Božom.“ Amen.

Modlitba:

Pane Ježiši Kriste, Ty si nám vymeral čas nášho života. Nevieme, ako dlho ešte budeme na tejto zemi. Náš čas príde a my odídeme na Tvoje sväté pozvanie. Veríme, že po prácach života a životných bojoch v prospech seba a našich blízkych spočinieme v Tvojom náručí a pokoji so všetkými vyvolenými. Veď a spravuj nás tak, aby sme sa tešili na to, čo si nám prichystal v nebeských príbytkoch. Na poslednom súde nám buď milostivým Sudcom a odpusť nám všetky naše hriechy a previnenia. Prijmi nás k sebe a daj nám večný život. Ty si naším odpočívadlom, našou útechou a jedinou nádejou teraz i naveky. Amen.

Mgr. Vladimír Macalák, evanjelický a. v. duchovný na dôchodku, Levice